

strigați: Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-ne!"

Să ne aducem aminte acum de câțiva Părinți ascetici, care nu accentuează nimic altceva atât cât recomandă rugăciunea lui Iisus. Ne este foarte cunoscută treimea Sfinților Ioan Scărarul cel deopotrivă cu îngerii, Isaac Sirul care te înalță și Simeon Noul Teolog cel cufundat în Duhul. Ei analizează rugăciunea atât pentru cei ce viețuiesc în pustie, cât și pentru cei ce sunt în mănăstiri, precum și pentru cei ce se află în lume. Prin urmare, condiția preliminară fundamentală a rugăciunii minții e credința că ea nu este pur și simplu o rugăciune, ci o adevărată împărtășire de Dumnezeu și temelia îndumnezeirii prin lucrările dumnezeiești ale neapropiatului Dumnezeu, Care prin ele coboară

până la noi și Se unește cu noi păcătoșii. Iar având pe Dumnezeu, avem pe Tatăl și pe Fiul împreună prin Duhul Sfânt. Însuși Cuvântul întrupat, Împăratul cerurilor, Care cu un singur deget poate ține întreaga făptură, e ținut de către noi! Intră în noi, petrece și umblă în noi.

Ca la Marea Tiberiadei, când ucenicii au prins o mulțime de pești, iar Ioan i-a spus lui Petru: „Domnul este!” (In 21, 7), așa și noi, când aruncăm năvoadele rugăciunii, am putea repeta cu toată încredințarea: „Domnul este!”, fiindcă Biserica noastră ne încredințează că acolo e El. Iată! E de față Însuși Dumnezeu!

Sursa: **Arhimandritul Emilianos Simonopetritul**, *Cateheze și cuvântări vol 1*, Editura Deisis

PROGRAMUL LITURGIC

Luni 14 septembrie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Înălțarea Sfintei Cruci
Sâmbătă 19 septembrie	18:00	Vecernia
Duminică 20 septembrie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. Galateni 2, 16-20; Ev. Marcu 8, 34-38; 9, 1; gl. 6, vs. 4 → Duminica după Înălțarea Sfintei Cruci;

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, Capitală

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Iată, ochii Domnului spre cei ce nădăjduiesc în mila Lui
ca să mântuiască sufletele lor.” – Ps.32, 8

Nr. 355 / 13 septembrie 2020

CUVIOSUL
NIKON VOROBIOV

1894 - 1963

DOMNUL VREA MÂNTUIREA OMULUI MAI MULT DECÂT OMUL ÎNSUȘI

NADIEI ȘI MAMEI SALE, NADEJDA
EVDOKIMOVA

O nevoitoare din secolul al XX-lea, în vârstă de 22 de ani, îmi scrie: „Mi-e foarte greu: pe lângă răspândire, mă biruie gândurile rele și nu îmi vine să fac nimic, nu mă trage inima spre nimic din cele duhovnicești. Am început să-mi amintesc de viața mea trecută: dansuri, teatru, scenă.” Din fericire, în continuare scrie: „Mi-e foarte frică, nu vreau să mă întorc înapoi.”

Ce i-ai răspunde tu la asta? Eu i-aș răspunde așa: „Înainte de a zidi lumea și omul, Domnul știa că omul zidit de El va cădea de la El, că va merge pe calea cunoașterii binelui și răului, că fără un ajutor dumnezeiesc aparte va pieri de tot - și totuși, l-a zidit și a hotărât

dinainte să-l mântuiască printr-un mijloc de nepătruns chiar și pentru mințile îngerești, vădind iubire și înțelepciune cu adevărat dumnezeiești, care întrec orice înțelegere. Domnul L-a dat pe Fiul Său Iisus Hristos, ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică. Cugetă mai adânc la asta!

Iată ce jertfă a adus Dumnezeu, iată ce putere are iubirea dumnezeiască față de omul căzut, care a jignit-o! S-a înomenit, a răbdat tot felul de jigniri, a fost răstignit între tâlhari, ca cel mai de pe urmă dintre oameni! Pentru ce? Pentru mântuirea tuturor, pentru mântuirea ta, auzi? Pentru tine a atârnat pe Cruce. Ce am putea dori mai mult de la Domnul?

El a deschis ușile Raiului, l-a apropiat de Sine pe om în așa măsură încât amestecă Trupul și Sângele Său cu el. În fiecare secundă este cu fiecare om ce crede în El și dorește să vină la El, îndelung ne rabdă păcatele, trădările, necurăția, așteptând pocăința și întoarcerea noastră. Din partea Domnului a fost făcut tot ce se putea face pentru mântuirea noastră, au fost întrecute toate măsurile iubirii, îngăduinței, îndelungii-răbdări.

Dar noi ce facem? Este nevoie și din partea noastră de credință - de credință lucrătoare, adică

dovedită prin faptele credinței în Dumnezeu și în Domnul Iisus Hristos și în purtarea Lui de grijă pentru noi. Dacă omul vrea să fie cu Domnul și aici, și în veci, și va dovedi această dorință prin făptuirea pe cât îi stă în putere a poruncilor și prin pocăința pentru scăpări, nimeni și nimic nu-i va putea pune piedică: nici dracii, nici oamenii, nici patimile și neajunsurile sale, fiindcă Domnul vrea mântuirea omului mai mult decât omul însuși. Și cine se poate împotrivi lui Dumnezeu, cine e mai puternic decât El? Nimeni și nimic. Așadar, oricine dorește mântuirea să nu se descurajeze și să nu se teamă că nu se va mântui, ci doar să dorească neclintit a fi cu Domnul și să strige mereu către El, descoperindu-l neputințele, patimile sale, pornirile sale, dezgolindu-și înaintea Lui întreg sufletul și rugându-L să-l vindece și să-l curețe de toate cele necuviincioase. Iar Domnul va face totul.

Sursa: **Cuviosul Nikon Vorobiov**, *Cum să trăim în ziua de astăzi*, Editura Sophia

ARHIMANDRITUL EMILIANOS SIMONOPETRITUL

1934 – 2019

DOAMNE, IISUSE HRISTOASE, FIUL LUI DUMNEZEU, MILUIEȘTE-MĂ!

PARTEA I

Prin răsunătorul strigăt „Doamne” preamărim pe Dumnezeu, măreția Lui slăvită, pe Împăratul lui Israel, Făcătorul a toată făptura văzută și nevăzută, Cel de care tremură serafimii și heruvimii.

Prin preadulcea chemare și invocare „Iisuse” mărturisim că e de față Hristos, Mântuitorul nostru, și-l mulțumim cu recunoștință că ne-a cinstit cu viața veșnică. Cu cel de-al treilea cuvânt „Hristoase” teologhisim, mărturisim că Hristos e Însuși Fiul lui Dumnezeu și Dumnezeu. Nu ne-a mântuit un om, nici un înger, ci Iisus Hristos, adevăratul Dumnezeu.

În continuare, prin cererea intimă „miluiește-mă” ne închinăm și cerem ca Dumnezeu să ne fie milostiv, împlinind cererile noastre mântuitoare, dorințele și nevoile inimilor noastre. Iar acel „pe mine”, ce dimensiuni are! Nu sunt numai eu însumi; sunt toți cei înscrisi ca cetățeni în Împărăția lui Hristos, în

sfânta Biserică, sunt toți cei ce alcătuiesc mădularele trupului Său.

Și, în sfârșit, ca rugăciunea noastră să fie mai deplină, încheiem prin cuvântul „păcătosul”, mărturisind - suntem păcătoși -, precum au mărturisit și toți sfinții, iar prin această mărturisire s-au făcut fii ai luminii și ai zilei.

Din toate acestea înțelegem că rugăciunea cuprinde o doxologie, o euharistie, o teologhisire, o chemare și o mărturisire. Rugăciunea mintii e un lucru care umple întreaga creație și ajunge până la noi, oamenii.

Apostolul Pavel, precum vă amintiți, spune că Dumnezeu l-a dat Fiului Său un Nume care este mai presus de orice lume, ca întru Numele Lui să se închine Lui toți cei ce se roagă (Flp 2, 9-11). Iar rugăciunea noastră vrea să fie neîncetată (1 Tes 5, 17). Vrând cu atât mai mult ca Numele lui Iisus să fie în mintea și în inima noastră, părintele apostolic Herma spune că trebuie să ne rugăm cu Numele lui Hristos, ca și cum l-am purta pe noi ca pe o haină, și să nu o mai dăm jos niciodată.

Sfântul Vasile cel Mare cunoștea rugăciunea minții și vorbea despre ea în aceleași cuvinte pe care le folosim și astăzi; spunea că e rugăciunea universală a Bisericii. Iar Sfântul Ioan Hrisostom ne îndeamnă să spunem: „Din zori și până-n seară